

*Восприяни, о душе моя, деяния твоя, яже содела еси, помышляй,
и сия пред лице твое принеси, и капли испусти слез твоих,
рцы со дерзновением деяния и помышления Христоу и оправдайся
(Великий покаянный канон преподобного Антония Критського)*

Возлюблені у Господі брати и сестри!

Наблизився час покаяння, настала духовна весна — та весна, яка оновлює наші внутрішні сили, дарує нам передчуття Воскресіння Христового.

Піст є не тільки справою аскетичного подвигу, але, насамперед, подвигу внутрішнього й випробовування себе перед лицем Божим. Піст вимагає від нас не тільки виправдання перед Богом, а й зміни себе, гармонійного налаштування всіх сил нашого єства. Наші труди постування не повинні бути марними, не повинні бути схожими на справи без плоду, тим паче що піст — це такий труд, який приносить плід не згодом, а в міру його виконання. «Зроби іспит собі, людино! ... Запитай себе, якою була ти до посту і якою стала, постуючи? З того, що ми робимо, одне приносить плід згодом, в іншому із самою справою поєднується і плід», — говорить святитель Іоанн Златоуст.

У трудах подвигу посту ми маємо гідних і сильних помічників і молитвеників — святих, які, пройшовши через нелегкі земні труди й великі нестатки, в терпінні здобули блаженну участь із Христом у Царстві Божому.

Пам'ятаймо, що святі були такими самими людьми, як і ми, зі своїми немочами й вадами, недоліками, але за допомогою Божої благодаті вони змогли пересилити своє немічне ество і, досягнувши благодатної людяності, піднятися до вершин святості.

Господь наш Ісус Христос у своєму Святому Євангелії вказує нам на ці найнеобхідніші основи святості, що полягають у любові до Бога і ближнього, який є братом нашим. Тому справи милосердя, співчуття, жертвності — найсуттєвіша змістовна сторона посту, яка через своє здійснення дарує нам співрозп'яття із Христом . Бо людина, яка присвятила себе справам жертвності, отримує від Бога уділ Христовий. І це благодіяння має відбуватися не заради морального самозадоволення, не заради слави від людей, а заради співучасті в жертвному подвигу Христа Спасителя. Цей наш подвиг повинен здійснюватися скромно й безкорисливо. «Переломи хліб свій, і дай убогим. Ти даєш не своє; Бог для того дав тобі з надлишком, щоб і ти подавав іншим. Досить з тебе насущного хліба, як навчений ти у молитві; тому не збирай собі соломи для вогню і мук», — повчає нас преподобний Єфрем Сирін.

Справа посту повинна не озлоблювати, а пом'якшувати наше серце, оскільки істинний піст привертає до нас благодать і милість Божу й робить з нас лагідних ягнят стада Христового.

Нехай у ці дні кожний із нас проаналізує минулий рік, перегляне свої добрі й недобрі вчинки, очистить світлицю своєї душі, щоб вмістити в неї і Тайну Вечерю Господню, і суд над Христом, і наругу над Ним, і саме Розп'яття Господа. Якщо ми постараємося зробити це, докладемо зусиль, то в наше серце вселиться невимовна радість Воскресіння Христового.

Хочу побажати вам, дорогі брати й сестри, великої допомоги Божої у проходженні посту, вдосконалення у справах доброчинності, у безперестанному осмисленні жертвовного подвигу Христа, в усвідомленні необхідності нести істину й милість Христового Євангелія людям, що оточують нас, щоб Дар Воскресіння Христового став надбанням і розрадою всього людства.

*+Володимир,
Митрополит Київський і всієї України,
Предстоятель Української Православної Церкви*